

Gintautas Zabiela

Išsaugokime piliakalnių

XX a. sunaikinti piliakalniai:

1. Alanta, Molėtų r. XX a. pirmoje pusėje nukastas karjero.
2. Čėsniai, Telšių r. XX a. pradžioje nukastas karjero.
3. Dabinta, Kaišiadorių r. 7 dešimtmetyje nukastas karjero.
4. Darsūniškis, Kaišiadorių r. XX a. pradžioje nuplautas Nemuno.
5. Flerijoniškė, Kelmės r. XX a. pirmoje pusėje nukastas karjero.
6. Gaigaliai, Utenos r. XX a. pirmoje pusėje nuplautas Bradesos upelio.
7. Gibišiai, Klaipėdos miestas. 7 dešimtmetyje nukastas karjero.
8. Gikonys, Kupiškio r. XX a. pirmoje pusėje nukastas karjero.
9. Jakūnai, Anykščių r. 9 dešimtmetyje sulygintas melioracijos.
10. Kubeliai, Šiaulių r. 1925-1928 m. nukastas karjero.
11. Kulai, Skuodo r. XX a. pirmoje pusėje nukastas karjero.
12. Lavoriškės, Vilniaus r. XX a. pirmoje pusėje nukastas karjero.
13. Montoriškiai, Joniškio r. XX a. viduryje nukastas karjero.
14. Pabaliai, Kauno r. XX a. pradžioje nukastas karjero.
15. Peleniškiai, Biržų r. XX a. pradžioje nukastas karjero.
16. Pilviškiai, Vilkaviškio r. 1930-1937 m. nukastas karjero.
17. Puodžiūnai, Pakruojo r. 7 dešimtmetyje nukastas karjero.
18. Ramulėnai, Radviliškio r. XX a. viduryje nukastas karjero.
19. Riklikai, Anykščių r. Apie 1965 m. nukastas karjero.
20. Rumšiškės, Kaišiadorių r. Po nedidelių tyrimų 1957 m. vėliau nuplautas Kauno marių.
21. Saliečiai, Ukmergės r. XX a. viduryje nukastas karjero.
22. Skirsnemunė, Jurbarko r. Pilaičių liekanas 1946 m. nuplovė Nemuno potvynis.
23. Steigviliai, Pakruojo r. XX a. viduryje nukastas karjero.
24. Stirbaičiai, Plungės r. XX a. viduryje nukastas karjero.
25. Užubaliai, Alytaus r. XX a. pirmoje pusėje nukastas karjero.
26. Vainiūnai, Lazdijų r. XX a. pirmoje pusėje nukastas karjero.
27. Vazgūnai, Ukmergės r. Apie 1934 m. nukastas karjero.
28. Žiegdriai, Kauno r. Po tyrimų 1956 m. vėliau nuplautas Kauno marių.

Gintautas Zabiela

Išsaugokime piliakalnius

Prelomciškės (Lazdijų r.) piliakalnis. 1998 m.

Maniuliškių (Zarasų r.) piliakalnis. 1999 m.

Griūvantis Pelekonių (Prienų r.) antrasis piliakalnis į Kauno marias. 1988 m.

...Valstybė remia kultūrą ir mokslą, rūpinasi Lietuvos istorijos, meno ir kitų kultūros paminklų bei vertybių apsauga.... *Lietuvos Respublikos Konstitucijos 42 straipsnis.*

Piliakalniai, senoviniai pylimai, kiti senovės gynybiniai įtvirtinimai, senovės gyvenamosios ir dirbtuvių vietos....turi kultūrinę vertę bei visuomeninę reikšmę ir registruojami kaip nekilnojamosios kultūros vertybės. *Lietuvos Respublikos nekilnojamojų kultūros vertybių apsaugos įstatymo 3 straipsnis.*

Iš valstybės biudžeto finansuojama: 1. valstybei priklausantių kultūros paminklų priežiūros, priešavariniai, remonto, tyrimo, konservavimo, restauravimo ir kiti darbai; 2. ūkiškai nenaudojamų kultūros paminklų priežiūros, priešavariniai, remonto, tyrimo, konservavimo, restauravimo ir kiti darbai;... *Lietuvos Respublikos nekilnojamojų kultūros vertybių apsaugos įstatymo 27 straipsnis.*

Saugomi kultūrinio kraštovaizdžio elementai yra: 1. archeologiniai - senovės stovyklavietės ir gyvenvietės, piliakalniai, piliavietės, senoviniai gynybiniai įtvirtinimai ir jų liekanos... *Lietuvos Respublikos saugomų teritorijų įstatymo 18 straipsnis.*

Kiekviena šalis įsipareigoja įdiegti archeologijos paveldo fizinės apsaugos priemones, kai aplinkybės reikalauja... ii. Konservuoti ir prižiūrėti archeologijos paveldą pageidautina in situ... *Europos archeologijos paveldo apsaugos konvencijos 4 straipsnis (Valeta, 1992; Lietuvos Respublikos Seimo ratifikuota 1999 m. lapkričio 9 d.).*

Piliakalniai yra gražiausia ir visuomenei žinomiausia Lietuvos archeologijos paminklų rūšis. Lietuvą galime pagrįstai vadinti piliakalnių kraštu. Čia jų be trupučio tūkstantis. Skaičiuojant piliakalnius pagal krašto teritoriją Lietuvoje jų tankumas 2-3 kartus didesnis nei kaimyniniuose kraštuose. Išskirtinę piliakalnių gausą nulėmė savita krašto raidos istorija. Piliakalnius įrenginėti Lietuvoje pradėta II-I tūkstantmečių pr. Kr. sandūroje. Pradžioje tai buvo atskiros pastatintais šlaitais kalvos, kurių plokštesnėse viršūnėse apsigyvendavo žmonių bendruomenės, gyvenvietės apjuosdamos neįmantriomis medinėmis tvoromis. Laikui bėgant piliakalnius pradėta rengti ir aukštumos kyšuliuose (dažnai upių ar upelių santakoje), tvirtinti papildomais žemių pylimais ir šalia jų iškastais grioviais. Nedidelėse aikštelėse nebetelpantys gyventojai pradėjo kurti šalia piliakalnių, jų papėdėse, kur iki mūsų dienų išliko senųjų papėdžių gyvenviečių kultūriniai sluoksniai. I tūkstantmetyje pr. Kr. Rytuose ir aplinkinėse teritorijose susiformavo ir išplito vadinamoji brūkšniuotosios keramikos kultūra, kuriai priklausę gyventojai ir gyveno daugiausia piliakalniuose. Šios kultūros gyventojai naudojo lipdytą keramiką žolės gniužulu palygintu paviršiumi, dėl ko likdavo charakteringi brūkšneliai. Ūkyje buvo paplitę įvairiausi dirbiniai iš medžio, molio, kaulo, rago, akmens. Nors metalas (brona, paskutiniu laiku-

ir geležis) buvo pažįstami, tačiau metalinių dirbinių ankstyvuosiuose piliakalniuose aptinkama retai. Kultūrinuose sluoksniuose išliko to meto stulpinės konstrukcijos pastatų su akmenimis apdėtais židiniais liekanų, sudėtingų stulpinės konstrukcijos medinių įtvirtinimų pėdsakų. Dėl tautų kraustymosi įtakos II-III amžiuose šiai kultūrai žlugus piliakalnių skaičius Lietuvoje žymiai sumažėjo, tačiau išlikę ar naujai įrengti piliakalniai įgavo kitokią funkciją. Tai buvo daugiausia čia pat jų papėdėse ar toliau nuo piliakalnių gyvenusių bendruomenių slėptuvės pavojaus atveju. Tokių piliakalnių kultūriniai sluoksniai labai menki, radinių neturtingi, tačiau jų įtvirtinimai stipresni, pylimuose aptinkama gaisrų pėdsakų. Pamažu dalyje tokių piliakalnių pradėjo augti medinės pilaitės, valstybės kūrimosi laikotarpiu tapę vietos kunigaikščių atramos punktais. Tokiuose piliakalniuose aptinkamas intensyvus kultūrinis sluoksnis, kuriame dalis radinių yra susijęs su gynybiniu pilies pobūdžiu (geležiniai ietigaliai, strėlių antgaliai, kitokių ginklų liekanos), nors pagrindinę jų dalį sudaro ūkinės buitinės paskirties dirbiniai: geležiniai darbo įrankiai, bronzinių papuošalų liekanos, lipdyta ir žiesta keramika, maisto liekanos: sudegę grūdai, gyvulių kaulai. Šio laikotarpio pastatai rentininės konstrukcijos su iš akmenų krautomis krosnimis. Jau susikūrus valstybei nuo XIII a. iki XV a. pradžios Lietuvos piliakalniams teko

Luponių (Šiaulių r.) piliakalnis. 2000 m.

Linkmenų (Ilgalinos r.) piliakalnis. 1991 m.

istorinė misija būti žūtbutinės gynybinės kovos prieš Ordino agresiją forpostais. Tai savotiškas piliakalnių atgimimo Lietuvoje laikotarpis, kai maždaug pusantrame šimte jų stovėjo tvirtos medinės pilys. Šiandien šių pilių liekanas mena tik stačiausius šlaitus, aukščiausius pylimus ir giliausius griovius turintys visuomenei geriausiai žinomi tokie piliakalniai kaip Apuolė, Kernavė, Medvėgalis, Merkinė, Punia, Seredžius, Šatrija, Ukmergė, Veliuona, Vilniaus Gedimino kalnas. Be šių ir dar daugelio kitų piliakalnių siluetų šiandien neįsivaiz-

duojamas Lietuvos istorinis kultūrinis kraštovaizdis, jie mena daugelį Lietuvos didžiųjų kunigaikščių, jų žemė aplaistyta tūkstančių žūtbutinėse kovose galvas padėjusių bevardžių Lietuvos gynėjų krauju. Pagrindiniai šių piliakalnių kultūrinių sluoksnių radiniai yra susiję su jų gynybine paskirtimi. Tai įvairios ginkluotės liekanos, metalinės medinių sutvirtinimų detalės, paskiri pamesti buitiniai daikteliai. Kultūrinius sluoksnius daug kur perdengia stori supiltiniai molio ir smėlio sluoksniai, aiškiai žymintys piliakalnių rekonstrukcijų etapus. Ir nors

Pašlavančio (Prienų r.) piliakalnis. 1988 m.

Jurbarko (Jurbarko m.) piliakalnis. 1990 m.

Lietuvos piliakalniuose stovėjusios pilys dėl medžio, kaip pagrindinės statybinės medžiagos, trumpaamžiškumo bei pasikeitusių istorinių sąlygų mūsų dienų nepasiekė, jų vietos – piliakalniai – liko. Dauguma jų užaugo miškais, kitus pradėta arti, pavieniuose vėliau pastatyti dvarai ar kiti pastatai. Tokie piliakalniai pasiekė mūsų dienas.

Visi Lietuvos piliakalniai yra neįkainojami mūsų ankstyvosios beraštės istorijos šaltiniai, kuriuos mokslininkai jau beveik du šimtai metų po truputį skaito juos kasinėdami. Ir nors jau bent simboliškai yra tyrinėta apie pusantro šimto piliakalnių, nelyginamai daugiau piliakalnių dėl ankstesnių epochų žmogaus ir gamtos veiklos yra negrįžtamai apardyti ir praradę didžiąją dalį juose buvusių žmonių veiklos pėdsakų. Todėl išlikusių piliakalnių išsaugojimas ateities kartoms yra pirmas iš visų mūsų uždavinių.

Šimtmečius senovės liekanos žmones domino tik kaip neregėtus radinius teikiančios arba slėpiningais pasakojimais apipintos vietos. Piliakalniai buvo ariami, iš jų kasamas žvyras, jų šlaitus plovė papėdėse tekančių upių vandens. Nors piliakalnius registruoti ir saugoti pradėta dar XIX a., XX a. sunaikintų piliakalnių sąrašas įspūdingas. Pirmieji piliakalnių ty-

rinėtojai Liudvikas Kšivickis (1859-1941) ir Petras Tarasienka (1892-1962) bandė nors dalinai juos gelbėti, tirdami gamtos ir žmogaus ardomas jų dalis, tačiau irimo procesai buvo nelyginamai spartesni. Visus piliakalnius ardančius veiksnius galime suskirstyti į antropogeninės bei gamtinės kilmės. XX a. pirmoje pusėje – viduryje praktiškai įgyvendintos paminklų apsaugos priemonės nutraukė daugumos antropogeninės kilmės piliakalnių žalojimą. Paliko tik neapgalvotos ūkinės veiklos piliakalnių aplinkos esminių pakeitimų poveikiai bei su piliakalnių lankymu susiję jų žalojimai. Visus juos vienaip ar kitaip dar galima kontroliuoti. Tuo tarpu gamtinės kilmės ardomieji procesai jokiems nurodymams ar draudimams nepaklūsta ir savo pražūtingą ardomąjį darbą dirbo ir dirba iki šiol. Juos sustabdyti ar bent žymiai sulėtinti gali tik kryptinga visuomenės veikla. Būtent šia kryptimi nuo 1993 m. dirbama Kultūros vertybių apsaugos departamente vykdant gamtos jėgų žalojamų piliakalnių gelbėjimo darbų programą. Nors pirmieji piliakalnių gelbėjimo valstybiniai projektai buvo realizuoti dar 7-8 dešimtmečiuose, nesant didesnio patyrimo dauguma jų nenusisekė arba juos įgyvendinant buvo panaudotos pernelyg šiuolaikinės su visa piliakalnio aplinka

Griūvantis Burbaičių (Kelmės r.) piliakalnio šlaitas. 1903 m. L. Kšivickio nuotrauka.

Betono plokštėmis nuo Šušvės tvenkinio vandenų apsaugotas Vaitiekūnų (Radviliškio r.) piliakalnis. 1983 m.

Juozas Lukošius

ir išvaizda kontrastuojančios priemonės. Griūvančių piliakalnių archeologiniai tyrimai dažnai būdavo atsieti nuo jų avarinės būklės gelbėjimo projektų. Sėkmingesni buvo 9 dešimtmetyje vykdyti avarinės piliakalnių būklės likvidavimo darbai. Pradėta daugiau dėmesio skirti ikiprojektiniams tyrimams, piliakalnius tvarkant pradėtos naudoti natūralios medžiagos, parengta piliakalnių avarinės būklės likvidavimo projektų rengimo metodika. Tokie yra architekto Ričardo Stulpino parengti ir realizuoti Gandinos (Plungės r.) bei Skomantų (Klaipėdos r.) piliakalnių avarinės būklės likvidavimo projektai. Juose buvo numatytas ir piliakalnių pritaikymas juos lankyti. Suktas tokių darbų įvairiapusis patyrimas tapo gamtos jėgų ardomų piliakalnių gelbėjimo programos metodiniu pagrindu. Buvo išanalizuota esama piliakalnių būklė, įvertinta erozinių ir ikierozinių procesų tėkmė, nustatytas jų gelbėjimo darbų eiliškumas, suderinta tyrimų, projektavimo bei darbų realizavimo grandinė, į piliakalnių gelbėjimo darbus įtrauktos savišalybės. Prie šios programos sėkmingo darbo nemažai prisidėjo ir labai aktyviai į konkrečių projektų rengimą įsitraukę didžiulį inžinieriaus hidrotechniko patyrimą turintis Juo-

zas Lukošius. Piliakalnių gelbėjimo darbai pradėti diferencijuoti: keli labai suardyti mažesnės istorinės ir kultūrinės reikšmės piliakalniai, kurių būklės stabilizavimas reikalavo didelių investicijų, buvo apmatuoti ir iki galo iširti, dalyje kitų gelbėjimo darbai derinti su erozijos paliestųjų dalių ištyrimu. Avarinių piliakalnių gelbėjimo darbai paskatino ir kitų piliakalnių tvarkymo bei pritaikymo juos lankyti darbus: nuo piliakalnių pradėta šalinti želdinius, įrenginėti laiptus, tvarkyti artimiausią aplinką, suaktyvėjo pačių piliakalnių, kaip įvairių renginių vyksmo vietų, panaudojimas. Programos vykdymo metu ne kartą buvo koreguojamos jos apimtys, darbų eiliškumas, atsižvelgiant į nuolat besikeičiančią situaciją, kas leido pasiekti gerų rezultatų. Iki 2001 m. vykdam šią programą buvo atlikti 21 piliakalnio avarinės būklės likvidavimo darbai, 11 piliakalnių atlikti priešeroziniai tvarkymo darbai, iširtos 10 piliakalnių liekanos, 10 piliakalnių atlikti kitokie tvarkymo darbai.

Šiandieną piliakalniais pavojingiausi yra nusistovėjusių vandens režimų pakitimai, kai dėl žmogaus kaltės ar jo poveikyje besikeičiančios gamtos įtakos upės keičia savo vagas, atsiranda naujų vandens telkinių, pakinta per amžius nusistovėjęs gruntinių vandenų lygis ir kt. Žmogaus rankų suformuoti ir kažkada buvę prižiūrimi piliakalnių šlaitai pradeda irti, dažnai sukeldami spartėjančius erozinius procesus, greitai pasiglemžiančius ir piliakalnių aikšteles, ir net stiprius iš molio plūktus pylimus. Šlaitus griauna ir iš jų besisunkiantis šaltinių ar per juos nutekantis paviršinis vanduo, juose įsirėžę keliai ar takeliai. Mažesnę ardomąjį poveikį turi medžiai, kurie dėl senumo ar vėjų pagriebti išvirsta, su visu kelmu kartu išplėšdami ir nemažus gabalus žemės ir taip sudarydami erozijos židinius. Tanki medžių laja trukdo susiformuoti žolinei dangai, dėl kurios nebuvimo statesniuose apaugusių piliakalnių šlaituose vyksta lėta paviršinė erozija. Šiek tiek piliakalnius ardo ir juose įsikūrusios urvinių žvėrelių kolonijos. Įvairiomis šiuolaikinėmis priemonėmis galima efektyviai stabilizuoti ir gamtos naikinamų piliakalnių būklę. Tam reikalingas tik kvalifikuotai paruoštas projektas bei atitinkami finansiniai išteklių jam įgyvendinti. Vandens plaunami šlaitai apsaugomi suformavus akmenų prizmes, bunas, skirtingų

Griūvantis Dovainonių (Kaišiadorių r.) piliakalnis į Kauno marias. 1994 m.

struktūrų gruntais dalinai ar visai užpilant pažeistas vietas. Iš šlaitų trykstantis bei paviršinis vanduo drenuojami ar kitaip nuleidžiami. Piliakalnių tvarkymo darbuose naudojamos natūralios medžiagos, tačiau atskirais atvejais gali būti pritaikytos ir įvairios statybinės medžiagos bei technologijos, ypač gamtiniu atžvilgiu labai sudėtingose vietose. Palengva

slenkantys šlaitai tvirtinami perpynimais, atšėjant žolinę dangą ar velėnuojami. Svarbus laipsniškas želdinių pašalinimas nuo piliakalnių, kuris ne tik demaskuoja atsirandančius ir esamus erozijos židinius, bet ir leidžia susiformuoti piliakalnius geriausiai saugančiai žolinei dangai bei atidengia lankytojų akims visą piliakalnio grožį.

Griūvantis į Siesartį Antatiličių (Ukmergės r.) antrasis piliakalnis. 1987 m.

Tvarkomi piliakalniai:

1. Ažuolpamūšė, Pasvalio r. 2001 m. pradėti eroduojančių piliakalnio dalių šlaitų tvirtinimo darbai, ištirti prie erozijos židinių esantys aikštelės pakraščiai.
2. Birštonas, Birštono miestas. 1998-2001 m. stabilizuoti piliakalnio šlaitai.
3. Bradeliškės, Vilniaus r. 1970 ir 1998 m. ištirti ir sustiprinti griūvantys aikštelės kraštai, Dūkštos tvenkinio krante įrengtas apsauginis pylimas, 1998-2001 m. Dūkštos upelio krante ties piliakalniu ir ties buvusiu tvenkiniu įrengta akmenų prizmė ir bunos, sustiprintas eroduojantis šlaitas.
4. Graužai, Raseinių r. 1996 m. sustiprintas Šešuvio krantas ties piliakalniu.
5. Kernavė, Širvintų r. 1999-2001 m. sustiprinta Lizdeikos Kalno piliakalnio eroduojanti papėdė ir Kernavėlės upelio aukštupys.
6. Mikytai, Skuodo r. 1999-2001 m. sustiprinti upelio krantai ties piliakalniu ir nuošliaužos šlaituose.
7. Pagramantis, Tauragės r. 1994 m. stabilizuotas vakarinis šlaitas ties čia buvusiu lauko keliuku.
8. Šiauliai, Šiaulių miestas. 2000-2001 m. sutvarkyta erozinės išgraužos rytiniame, pietvakariniame ir vakariniame šlaituose.
9. Šinkūnai, Ukmergės r. 1979, 1990-1992 ir 1998 m. ištirti karjero suardyto piliakalnio pakraščiai.
10. Vieškūnai, Kauno r. 1997-2001 m. įrengta akmenų damba Kauno marių krante piliakalnio papėdėje, užpiltas griūvantis pietinis šlaitas į Kauno marias, 2000 m. atlikti archeologiniai tyrimai siekiant nustatyti piliakalnio vertę.

Griūvantis Ažuolpamūšės (Pasvalio r.) piliakalnio šlaitas į Ūgę. 2001 m.

Sustiprintas Bradeliškių (Vilniaus r.) piliakalnio šlaitas Dūkštos upelio pakrantėje. 2000 m.

Tyrinėjamas griūvančio Antatiličių (Ukmergės r.) antrojo piliakalnio pylimas. 1987 m.

Kelio nuardytas Žakainių (Šilutės r.) piliakalnio pylimo kraštas. 2000 m.

Tačiau nebe visus piliakalnius šiandien galime išsaugoti. Kai kurių jų likę tik nežymios liekanos, o aplinka tiek pasikeitusi, kad net ir brangūs jų konservavimo darbai nebeatstatytų buvusio vaizdo. Tokius piliakalnius tenka ištirti paimant iš jų viską, ką juose yra palikę žmonės, kruopščiai užfiksuojant esamas liekanas, ir palikti gamtos malonei. Kitur norint optimaliausiai realizuoti piliakalnių gelbėjimo projektus tereikia ištirti jų dalis.

Iš žemių supilti ar kitaip suformuoti Lietuvos piliakalniai juos apleidus veikiai tapo gamtinės aplinkos dalimi, kurioje veikia tokie pat gamtiniai procesai, kaip bet kurioje kitoje vietoje. Todėl kartais būna gaila nuo piliakalnio nukirsti medį ar kruopščiai parengtas piliakalnio gelbėjimo projektas neduoda laukiamų rezultatų. Tai natūralus dalykas. Žmogaus ir gamtos, kultūrinio ir gamtinio pradų santykiai ir priešpriešos piliakalniuose ypač ryškūs. Piliakalnių avarinės būklės likvidavimo programa kaip tik ir siekia piliakalniuose išryškinti jų kultūrinę pusę su maksimalia atida gamtai. Šiandien joje užsimoti darbai jau maždaug įpusėjo. Tik sustabdžius piliakalnių nykimą bus ga-

lima pereiti prie kito darbų etapo – piliakalnių tvarkymo ir parengimo juos lankyti. Tad kiekvienas pagal išgales prisidėkime prie gražiausios mūsų senosios istorijos paveldo dalies išsaugojimo.

Apie pastebėtus piliakalnių žalojimus, juose atsiradusias nuošliaužas, išvartas ir kitokias atodangas prašome pranešti Kultūros vertybių apsaugos departamentui Vilniuje (LT-2005, Vilnius, Šnipiškių 3, telefonas 8-22 72 40 10), departamento padaliniais apskrityse arba rajonų savivaldybių paminklotvarkininkams ar vietos muziejams, kurių telefonus rasite telefonų knygose.

Daugiau apie piliakalnius galima pasiskaityti – Tarasenko P. Lietuvos piliakalniai. Vilnius. 1956; Zabiela G. Lietuvos medinės pilys. Vilnius. 1995, apie piliakalnių avarinės būklės likvidavimo programą ir piliakalnių tvarkymo priemones sužinoti – Stulpinas R. Piliakalnių tyrimo ir projektavimo metodika (respublikinės reikšmės archeologijos paminklo Skomantų piliakalnio pavyzdžiu)/ Architektūros paminklai. Vilnius. 1994. T.13. P.19-28 ir interneto puslapyje www.heritage.lt.

Antatilčių (Ukmergės r.) antrojo piliakalnio vaizdas iki tyrimų. 1987 m.

Antatilčių (Ukmergės r.) antrojo piliakalnio vaizdas nukirtus medžius. 1993 m.

Tyrinėjama Ažuolpamūšės (Pasvalio r.) piliakalnio aikštelės dalis ties griūvančiu šlaitu. 2001 m.

Nuslinkusi velėna nuo Seredžiaus (Jurbarko r.) piliakalnio pylimo. 1987 m.

Griūvantys piliakalniai:

1. Buivydai, Vilniaus r. Griūva vakarinio šlaito apačia ties Dūkštos upeliu.
2. Eržvilkas, Jurbarko r. Griūva pylimo kraštai į Eržvilką upelį bei įsirežusį į piliakalnio šlaitą kelią.
3. Gudžionys, Jonavos r. Griūva viršutinė šlaito dalis į Lokės upelį.
4. Kartupėnai, Jurbarko r. Griūva šlaito apačia į Kartupio upelį.
5. Kreivėnai, Šilutės r. Griūva šiaurinis šlaitas į Vilkės upelį.
6. Kumelionys, Marijampolės miestas. Griūva rytinis aikštelės kraštas į Šešupės tvenkinį.
7. Lašiniai, Kaišiadorių r. Griūva pietinis ir šiaurės vakarinis šlaitai į Kauno marias.
8. Laužiškiai, Širvintų r. Griūva piliakalnio šiaurinis šlaitas į Širvintą.
9. Meškininkai, Jurbarko r. Griūva aikštelės kraštas į Mituvos tvenkinį.
10. Nemenčinė, Vilniaus r. Griūva pietrytinis šlaitas į Nemenčią.
11. Norkūnai, Prienų r. Griūva piliakalnio prie Skardupio pylimas į Skardupį.
12. Paduobė, Švenčionių r. Griūva priešpilio šlaitas į Žeimeną.
13. Pagramantis, Tauragės r. Erodoja vakarinis šlaitas kelio link.
14. Pelekonys, Prienų r. Griūva piliakalnio prie Viekšnios šlaitas į Kauno marias.
15. Pridotkai, Kaišiadorių r. Griūva šlaito apačia į Vajos upelį.
16. Sudargas (Burgaičiai), Šakių r. Griūva Pilalės piliakalnio šlaitas Nemuno link.
17. Sudargas (Burgaičiai), Šakių r. Griūva Vorpilio piliakalnio aikštelės kraštas Nemuno link.
18. Šeimyniškéliai, Anykščių r. Erodoja pirmojo papilio šlaitas į gynybinį griovį.
19. Šinkūnai, Ukmergės r. Piliakalnio pakraščiai griūva į karjerą.
20. Šiūpariai, Šilutės r. Griūva šlaitai į Šalpę.
21. Tetirvinai, Šalčininkų r. Smėlinguose piliakalnio šlaituose nuolat vyksta paviršinė erozija.
22. Vyskupiškiai, Klaipėdos r. Griūva vakarinis ir šiaurinis šlaitai į Juodupį.
23. Žakainiai, Šilutės r. Griūva piliakalnio šlaitai į Tenenį.

Sutvarkyti piliakalniai:

1. Antalgė, Utenos r. 1986 m. ištirtos eroduojančios aikštelės liekanos.
2. Antatilčiai, piliakalnis II, Ukmergės r., 1987 ir 1993 m. ištirtos pirmojo į Siesartį griūvančio pylimo liekanos, padarytas antrojo pylimo ir abiejų griovių skersiniai pjūviai.
3. Apuolė, Skuodo r. 9 dešimtmetyje užpilti ir sutvirtinti eroduojantys vakarinis ir šiaurinis šlaitai.
4. Batakiai, Tauragės r. 1994 m. stabilizuotas šiaurinis šlaitas, panaikinti besiformuojantys erozijos židiniai.
5. Bražuolė, Trakų r. 8 dešimtmetyje sutvirtinti šlaitai, įrengtas giluminis drenažas.
6. Bubiai, Šiaulių r. 9 dešimtmečio antroje pusėje pašalintos griovos šlaituose.
7. Budeliai, Kaišiadorių r. 1997 m. sustiprinti šiaurės vakarinėje piliakalnio papėdėje tekančio Ravo upeliuko krantai, sutvarkyta piliakalnio šlaite esanti nuošliauža.
8. Buišai, Telšių r. 1993-1996 m. Virvytės upės dešinysis krantas piliakalnio papėdėje sustiprintas akmenų bunomis, šlaitas stabilizuotas.
9. Burbaičiai, Kelmės r. 1992-1994 m. akmenimis sutvirtintas šiaurės vakarinis šlaitas ties Kražantės upe.
10. Daubariai, Mažeikių r. 1993-1995 m. sutvirtinti Vešetės upelio šlaitai ties piliakalniais.
11. Dovainonys, Kaišiadorių r. 1957, 1992, 1994-1995 m. ištirta į Kauno marias griūvančio piliakalnio aikštelė, pylimai ir dalis šlaito.
12. Eketė, Klaipėdos r. 1996-1997 m. sutvirtinti Eketės tvenkinio ardomi piliakalnio šlaitai.
13. Gandinga, Plungės r. 9 dešimtmečio antroje pusėje akmenimis sutvirtintas Babrungo upės krantas ties piliakalniu.
14. Gargždai, Klaipėdos r. 1999 m. stabilizuoti piliakalnio šlaitai į upelių pusę.
15. Gaudučiai, Kretingos r. 1996 m. atlikus tyrimus eroduojančioje aikštelėje nustatyta, kad joje kultūrinio sluoksnio nėra.
16. Ginučiai, Ignalinos r. 1996-1997 m. pašalintos išgraužos šlaituose.
17. Griežė, Mažeikių r. Piliakalnyje prie Varduvos 1995 m. griūvantis krantas sutvirtintas akmenimis, 1996 m. jo viršutinė dalis ištirta.
18. Gudeliai, Kelmės r. 1996-1997 m. sutvarkyta piliakalnio šlaitus ardanti Ančios vaga ties piliakalniu, stabilizuoti šlaitai.
19. Guogai (Piliuona), Kauno r. 1956 ir 1989 m. ištirta griūvanti pylimo dalis.
20. Indija, Šilalės r. 1997-1998 m. Akmenos dešiniajame krante ties piliakalniu įrengtos akmenų bunos, sutvirtintas šlaitas į upės pusę.
21. Kačaičiai, Kretingos r. 1993 ir 1997 m. atlikus minimalius archeologinius tyrimus sutvirtintas į Kartenalę griūvantis piliakalnio šlaitas.
22. Kartena, Kretingos r. 1995 m. užpiltos eroduojančios duobės piliakalnio pylime, stabilizuoti slenkantys šlaitai, sustabdyta šiaurės vakarinėje pašlaitėje besiformuojanti rėva.
23. Kernavė, Širvintų r. 1979-1982 m. ištirta Mindaugo Sosto piliakalnio aikštelė, vėliau sutvirtintas šlaitas.
24. Kubiliai, Kelmės r. 1998-1999 m. sutvirtinti eroduojantys piliakalnio šlaitai.
25. Kurmaičiai, Kretingos r. 1993-1994 m. stabilizuoti Akmenos tvenkinio plaunami piliakalnio šlaitai.
26. Lyduvėnai, Raseinių r. 1998 m. Sustiprintas pietrytinis erodijuojamas piliakalnio šlaitas keliuko link.
27. Lokėneliai, Jonavos r. 1998-1999 m. ištirtos piliakalnio liekanos.
28. Luponys, Šiaulių r. 1999 m. užpiltos duobės piliakalnyje, sustiprinti šlaitai.

29. Maciuičiai, Klaipėdos r. 1994 m. stabilizuoti eroduojantys šlaitai.
30. Meškučiai, Marijampolės miestas. 1994 m. ištirta į Šešupę griūvanti piliakalnio dalis.
31. Palapainiai, Kaišiadorių r. 1993-1994 m. stabilizuotas Lapainios upelio plaunamas šlaitas.
32. Paplienija, Telšių r. 1993-1995 m. nuo piliakalnio pašlaitės atitraukta Minijos vaga, sustiprinti šlaitai.
33. Paverkniai, Prienų r. 1994 m. ištirta griūvanti piliakalnio dalis, sutvirtintas erodijuojantis šlaitas.
34. Pelekony, Prienų r. 1988 m. ištirta piliakalnio prie Jotijos griūvanti dalis.
35. Punta, Alytaus r. 1991-1997 m. sutvarkytas griūvantis vakarinis piliakalnio šlaitas suformuojant stabilią Nemuno pakrantę ir sustabdant šlaite esančios rėvos didėjimą, stabilizuoti griūvantis piliakalnio šlaitai, 2000 m. ištirtas ir sutvirtintas griūvantis aikštelės kraštas.
36. Ramulenai, Radviliškio r. 1994 m. ištirtos piliakalnio liekanos.
37. Rekčiai, Šiaulių r. 1994-1995 m. stabilizuoti upelio rytinėje ir pietinėje piliakalnio papėdėse krantai, sustiprinti slenkantys šlaitai.
38. Renavas, Mažeikių r. 1993-1994 m. gelžbetoninėmis plokštėmis ir akmenimis sutvirtinti Varduvos tvenkinio griaujami piliakalnio šlaitai.
39. Rimoliai, Mažeikių r. 1993-1994 m. sutvirtintas Virvytės krantas šiaurės vakarinėje piliakalnio papėdėje, sutvirtintas šlaitas.
40. Rukla, Jonavos r. 1997-1998 m. ištirtos ir atvežtiniu gruntu užpiltos tarybinių kareivių suardytos piliakalnio dalys.
41. Sauseriai, Kretingos r. 1996-1997 m. stabilizuotas pietrytinis piliakalnio šlaitas, užpiltos duobės piliakalnio pylime.
42. Spitrėnai, Utenos r. 1973 ir 1997 m. ištirtas ir sutvarkytas į 1968-1970 m. iškasto karjero vietą griūvantis aikštelės kraštas.
43. Skomantai, Šilutės r. 1986 m. užpilta besiplečianti griova papėdės gyvenvietės teritorijoje šalia piliakalnio.
44. Šilėnai, Šiaulių r. 9 dešimtmečio antroje pusėje pašalintos išgriuvos.
45. Vedriai, Šilalės r. 1998 m. Akmenos krantas ties piliakalniu sutvirtintas akmenų prizme bei bunomis, sustiprintas erodijuojantis šlaitas.
46. Vėlaičiai, Kretingos r. 1996-1997 m. pilnai ištirtos piliakalnio liekanos.
47. Veliuona, Jurbarko r. 1988-1993 m. sutvarkytas Veliuonos upelis ties piliakalniu, sutvirtinti šlaitai, juose pašalinant erozijų židinius.
48. Veliuona, Pilaitės prie Nemuno. 1965 m. ištirtos griūvančios aikštelių dalys, padaryti pylimų pjūviai.
49. Ukmergė, Ukmergės miestas. 1991-1995 m. užpiltos ir užvelėnuotos erozinės išgriuvos aikštelės pakraščiuose.
50. Žagarė, Joniškio r. Raktuvės kalno piliakalnyje stabilizuoti šlaitai, kapintų užimtoje piliakalnio dalyje įrengiant atramines sienėles, 1999 m. atlikti archeologiniai tyrimai, siekiant nustatyti piliakalnio išlikimo laipsnį.

Išleista VI "Kultūros paveldo išsaugojimo pajėgos" užsakymu.

Pirmajame viršelio psl. griūvantis Norkūnų (Prienų r.) piliakalnio pylimas į Skardupį. 2000 m. Leidinys iliustruotas Gintauto Zabielsko nuotraukomis.

Leidėjas "DIEMEDŽIO" leidykla (neperiodinė spaudos redakcija). Sl. 1583.

Vyr. redaktorius Danas Kaukėnas. Tel. 73 53 44, faksas 73 19 00.

Dailininkas Rimantas Gurklis. Pasirašyta spaudai 2001 09 19.

1 sp. lankas. Tiražas 1000 egz.

Grūvantis Kumelionių (Marijampolės m.) piliakalnis į Šešupės tvenkinį, 2000 m.

Pakalnių (Utenos r.) piliakalnis, 2001 m.